

CHUYỆN ĐẢO XOAY

Đức Trí Quế Anh

Sau bữa cơm chiều, thu xếp dọn dẹp nhà cửa xong, Hiền lên ra khỏi nhà ngay dù chưa đến giờ hẹn. Nó bao giờ cũng sốt sắng như thế. Phở cúp điện, đèn dầu le lói nổi lên. Hiền ngồi trong quán nơi bộ ba tụi Hiền hay gặp nhau. Lát sau thì Mỹ Vân phóng xe tới, vừa phúi bùn bám nơi gấu chiếc quần jeans mới toanh, vừa nhăn nhó:

- Tối quá, tao chạy ngang vũng sinh, dơ hết trơn rồi!
- Đâu có sao, nhìn người ta tưởng là một mới, ra gặp tụi tao mà mày diện đồ mới chi vậy?
- Quen rồi mày, con Khánh chưa tới hả ?
- Chưa. Không biết nó có ra gặp tụi mình được không nữa.

Mỹ Vân chợt buồn, nước mắt vòng quanh:

- Không biết chừng nào mới gặp lại nó.
- Mày còn có cơ hội gặp lại nó ở ngoại quốc, tao thì khỏi đi - Hiền bùi ngùi.
- Mày tưởng ngoại quốc nhỏ lắm sao, muốn gặp là gặp.

Khánh tới, nét lo âu trên mặt Khanh nổi lên giữa bóng tối, nó nói nhanh:

- Tụi mày chờ lâu chưa? Xem chút tao không ra được, gặp tụi mày chút tao phải đi liền.
- Sao nhanh vậy? - Hiền hốt hoảng.
- Nhà tao đi hết mà, ở lâu bề là chết cả đám - Khánh thì thào.

Chợt cả ba im lặng, rồi Khánh nói một cách dứt khoát:

- Tao đi đó, tụi mày ở lại mạnh giỏi, ráng học nghen.

Hiền mếu máo:

- Mày đi thiệt hả - Nói rồi nó gỡ sợi dây chuyền bên chỉ đỏ có đeo hình Phật nhỏ xíu bằng đá xanh đã lên nước bóng, đưa cho Khánh - Mày đeo đi, mày cần Phật phù hộ hơn tao.
- Khánh cầm trong im lặng khi Mỹ Vân loay hoay tháo chiếc nhẫn bạc có những nấc hình thập giá luồn vào ngón tay của Khánh.
- Tao biết mày không có hay đọc kinh, nhưng nhẫn này đã làm phép rồi, khi có chuyện nguy hiểm, mày nhớ cầu nguyện Chúa và Đức Mẹ nha, tao cũng không cần bằng mày.
- Khánh gật gật, nó mím chặt môi để khỏi bật ra tiếng khóc, lí nhí:
- Tao đi nghen.

Nói xong nó bật khỏi ghế, băng qua đường, khuất vào ngõ đêm.

Vài ngày sau, Khánh đã ngồi bó gối trên sàn tàu ẩm ướt chật ních người, lênh đênh ngoài khơi biển Đông. Nó mân mê cái mặt Phật bằng đá, chiếc nhẫn cóng trên ngón tay.

oOo

Tin Khánh nhập trại tị nạn ở một nơi nào đó không quen tên làm Hiền và Mỹ Vân mừng chảy nước mắt mặc dù kèm theo tin ấy là dòng chữ: "...nhà chỉ còn mình tao sống sót..." Thế rồi tin trại đóng cửa, tin thuyền nhân biểu tình có người tự mổ bụng, tin đàn áp thuyền nhân, tin cường bức hồi hương lần lượt làm hai đứa lo âu, không biết số phận của Khánh sẽ ra sao.

Không có Khánh, Hiền và Mỹ Vân trở nên thân thiết hơn, hai đứa biết từ nay chẳng có ai đứng ra giải hoà mỗi khi chúng giận nhau nữa. Hiền nhà nghèo, với những ước mơ cho xóm nghèo, mở trường học, thư viện, xây bệnh xá, nhà tình thương... Mỗi khi phụ mẹ bán buôn ngoài chợ, nói vẫn thường ngồi mơ mộng đến ngày nó đứng trên bục giảng trước bao nhiêu cặp mắt ngây thơ xoe tròn của đám học trò trong xóm lao động.

Còn Mỹ Vân có "mác" đi bảo lãnh, thu nhập của gia đình là những thùng quà ba nó gửi từ Mỹ về. Nó chẳng có giấc mơ nào ngoài giấc mơ được sang Mỹ, vùng đất tự do và phồn thịnh. Nó đã sống trong tâm trạng "chờ đi" ngày từ những ngày nhập tiểu học, và nó luôn nghĩ về một khuôn viên đại học bao la có thư viện đồ sộ và có giảng đường rộng như một nhà hát theo lời ba nó tả. Nó mơ đến ngày ra trường mặc áo thụng đen quàng các dây vàng, như đứa con người bạn ba nó chụp chung trong hình gửi về.

oOo

Mỹ Vân vào lớp với đôi mắt sưng húp đỏ hoe làm Hiền lo lắng:

- Mà sao vậy?

Chỉ chờ có thế, Mỹ Vân bật khóc rung rức:

- Ba tao... ba tao... ba bỏ giấy bảo lãnh rồi... ông... ông có vợ khác...

Hiền ôm bạn, để Mỹ Vân khóc trên vai mình, dỗ dành:

- Sắp tốt nghiệp rồi, mày học giỏi vậy thế nào họ cũng cho đậu đại học mà, từ từ rồi tìm cách sinh sống.

- Không, tao phải đi Mỹ, tao nhất định phải đi, phải đi...

Mỹ Vân khóc ngất.

oOo

Hiền đã thi đậu vào đại học sư phạm nhưng nó hơi buồn vì không gặp được Mỹ Vân để chia xẻ. Mấy tháng hè nó thường ghé nhà kiếm Mỹ Vân nhưng không gặp, chỉ gặp mẹ Mỹ Vân, bà có cửa tiệm bán hàng tạp hóa, hơn nửa số hàng là từ những thùng quà ba Mỹ Vân gửi về, nhưng dạo gần đây ít khách, mấy lần Hiền đến chỉ thấy mỗi một ông khách quen, ngồi đấy từ sáng đến chiều.

Gần hết hè, Hiền đạp xe lăng đăng một mình giữa phố đông. Sài Gòn thay đổi đến choáng ngợp, có những đoạn đường nó nghe, thấy tiếng nước ngoài còn nhiều hơn tiếng Việt. Hiền nghĩ đến Khánh, ba năm rồi Khánh vẫn kẹt ở trại. Ba năm, đủ cho một lớp trẻ Việt Nam ra đời trên đất tạm dung, không biết quê hương, cũng không nếm được không khí tự do. Cho dù gia đình Hiền có nghèo cách mấy đi nữa, cuộc sống có gò bó cách mấy đi nữa, nó vẫn còn cảm thấy may mắn hơn Khánh. Trong ba đứa, Khánh học giỏi nhất, tính tình cứng rắn. Gia đình Khánh không nghèo như Hiền cũng không giàu bằng Mỹ Vân, có điều lý lịch "đen" nhất trong ba đứa: Bố "ngụy quân", mẹ "sở Mỹ", anh lớn "phản động", anh kế "trốn nghĩa vụ". Nếu lần đó đi không lọt, thêm "tội" vượt biên, chắc nhà Khánh khỏi sống nổi. Lòng Hiền chùng xuống, tự nhủ, "dù sao chết trên biển còn hơn."

Từ một nhà hàng sang trọng, Hiền thấy đáng ai quen quen đi ra. Trời! Nhỏ Mỹ Vân! Mới vài tháng hè mà Mỹ Vân thay đổi hoàn toàn. Mỹ Vân vẫn là đứa chung diện từ trước đến nay, nhưng không phải lối ăn mặc cũn cỡn, hở hang và loè loẹt như thế. Hiền chưa kịp lui đi, Mỹ Vân đã trông thấy, nó cười toe:

- Ê, vào đây nói chuyện với tao.

Ngồi trong quán sang, Hiền cảm thấy lúng túng, Mỹ Vân tự nhiên kêu các thức uống đắt tiền với giọng trịnh thượng, xong nó quay sang Hiền, huyền thuyên:

- Tao hên quá mày, mới làm ở nhà hàng bên kia chưa bao lâu dót được thăng Việt kiều Mỹ, nó mê tao quá, nó nói cuối năm về cưới tao. Trời ơi, mày mà nghe nó nói tiếng Việt không cười bể bụng thì thôi...

oOo

Tay Việt kiều giữ lời hứa, cuối năm về cưới Mỹ Vân. Đám cưới nó rình rang xóm trong xóm ngoài. Hơn năm sau Mỹ Vân xuất cảnh. Chia tay lần này là buổi tiệc xa xỉ tại nhà hàng với đám bạn "mới lên" của Mỹ Vân. Hiền lạc ở một góc của cuộc chơi, nhưng nó mừng cho bạn, giấc mơ "đi Mỹ" của Mỹ Vân cuối cùng đã thành sự thật. Còn Hiền, nó bắt đầu nghi ngờ về giấc mơ đúng bực giảng của nó, hoá ra nó mới là đứa mơ mộng viễn vông. Bao năm qua lặn lội ngoài chợ giữa đám rau đám cá, Hiền cũng tự cảm thấy mình ít nhiều thay đổi. Hiền quyết định bắt chuyện với một anh chàng xem lịch lãm nhất trong đám, nhờ xin cho Hiền vào làm thông dịch viên tại công ty nước ngoài mà hắn đang giữ một chức xếp nhỏ.

oOo

Khánh nhìn lại chỗ ở mấy năm trời một lần nữa. Chẳng còn gì cả. Chiếc nhẫn vẫn lạnh cóng trên ngón tay và ông Phật thì cứ xanh biếc theo năm tháng. Khánh bước lên máy bay, hồi hương.

Khánh bờ ngõ. Hiền đón nó ở phi trường bằng xe con, tài xế riêng. Hiền phục sức giản dị, nhưng đắt tiền. Khánh hỏi:

- Mày đi dạy mà giàu vậy à?

- Tao ra trường cửa hông mà đi dạy cái gì. Xe của ông xếp lớn, ông... tin tao lắm. - Khánh nghe Hiền nói chữ "tin" một lần, như thể còn một từ nào khác chính xác hơn, Hiền cười tinh nghịch - Nói chuyện chợ búa làm ăn, ai rành bằng tao, mày nghĩ đi.

- Có tin con Mỹ Vân không?

- Lần cuối nó email cho tao, nó nói nó vừa ly dị chồng. Từ đó không nhận email nó nữa.

- Mày có định học tiếp không?

- Thôi mày ơi, học làm gì cho mất công. Mày cũng vậy, mai một tao dẫn vô chỗ tao làm, có tao, mày khỏi lo.

Khánh lơ đãng, xe mở máy lạnh mát rượi. Khánh nhìn ra ngoài, có lẽ nắng đang gay gắt lắm. Bên đường, những người bán hàng rong với khuôn mặt khắc khổ, những đứa bé gầy guộc ăn xin, những ngôi nhà lụp xụp xiêu vẹo, vẫn còn đây...

oOo

Khánh bỏ nước ra đi lần thứ hai. Hiền và Khánh lọt thỏm giữa đám đông hỗn độn đưa tiễn nhau. Chẳng đứa nào có thể khóc được nữa, đời sống bận rộn quá, mà khóc lại là một hành động mất thì giờ. Hai đứng đứng im bên nhau, vẫn câu nói cũ của Khánh:

- Tao đi ghen.
- Ừ, sang bên cạnh giúp gì thì cho tao biết. Tao email cho con Mỹ Vân rồi, chẳng hiểu nó có ra đón mày không, không thấy nó trả lời.

Khánh gật đầu, choàng tay ôm bạn, rồi nó lại quay lưng đi, lại khuất hút vào bóng tối.

oOo

Ngôi trên máy bay, cảm giác bình bồng lại trở về làm Khánh một lần nữa rùng mình. Mùi nước biển, mùi môi hôi, mùi máu hòa chung như còn lẫn quất đâu đây trên tóc, trên da Khánh. Bản hỗn tấu của những tiếng kêu gào và rên rỉ biến dạng một cách kinh hoàng. Lúc đó, đầu óc của Khánh cứng đờ, mắt nhắm nghiền, nhưng nó vẫn cảm nhận được hơi ấm từ thân người mẹ nó phủ trùm lên. Dòng chất lỏng sinh tử thấm vào tóc, vào áo, nhuộm đỏ hình Phật trên cổ Khánh, chảy qua kẽ tay có chiếc nhẫn thập giá. Khánh quên cầu nguyện, cũng quên khẩn xin, vậy mà nó vẫn thoát nạn. Đổi lại là bốn nhát búa, bốn thây người trầm mình biển Thái Bình.

Kể từ giây phút đó, Khánh tự hứa sẽ sống gấp bốn, dù là ở bất cứ nơi đâu.

oOo

Khánh ngạc nhiên khi gặp Mỹ Vân tại phi trường, chút nữa thì không nhận ra người bạn cũ.

- Sao mày biết tao qua?
- Con Hiền email cho tao mà.
- Không thấy mày trả lời nó.
- Bạn quá, tao coi tới mấy cái business lận.

Mỹ Vân vẫn diêm dúa như ngày nào, có điều già hơn Hiền và Khánh khá nhiều. Xe chạy trên đường nhựa êm ru đến độ cả ý nghĩ cũng lắng đọng, hay có thể cả hai đứa không biết nên bắt đầu câu chuyện từ điểm nào. Cuối cùng Mỹ Vân mở lời:

- Mày cứ ở chỗ tao t.am một thời gian rồi tính sau.
 - Mày sống một mình hả ?
 - Chứ mày mình. - Mỹ Vân cười - Đúng ra thì tao cũng cặp kè này nọ, chuyện làm ăn đó mà, nhưng mày qua tao cho mày ở đợ hết.
 - Gì mà mày ông dữ vậy?
 - Có ràng buộc gì đâu, miễn hai bên vui vẻ là OK rồi.
 - Sao mày với chồng ly dị vậy?
 - Người gì mà ghen cùng cực, không cho tao đi đâu hết, đi học cũng không cho, nói tao gặp người này người nọ rồi học đòi theo người ta, không cho tao đi đâu tao vẫn biết cách làm thủ tục ly dị như thường.
 - Mày học gì?
 - Tao học business. Vừa học vừa làm, bao nhiêu tiền gửi về Việt Nam hết. Được mấy mùa túng quá tao bỏ học đi làm full-time, làm riết rồi quen, nghĩ tới chuyện đi học sao ngán quá.
 - Tao tưởng bên này bằng cấp quan trọng?
 - Mày làm công chức thì quan trọng, chứ làm ăn tự do như tao thì chỉ cần biết đếm tiền là đủ rồi.
 - Có chút kiến thức vẫn hơn chứ.
 - Mày nghe tao đi, cổ công mài đũa quần bốn năm năm thì mày cũng chỉ ra làm công cho người ta hưởng thôi. Mày muốn đi học hả ? Học sơ vài lớp kế toán và computer rồi tao giao tiệm cho mày coi, lời lỗ tính sau, mình tao chạy mệt quá.
- Khánh lại lơ đãng nhìn ra cửa xe, những gương mặt hớn hờ, lạnh như tiền, những tòa nhà chọc trời, những hàng quán xếp lộn đều đặn, đua nhau chạy bên lề cuộc đời.
- Khánh vẫn muốn học gấp bốn, làm gấp bốn, tranh thủ gấp bốn.

Khánh nhìn sang Mỹ Vân, gương mặt xinh đẹp của Mỹ Vân cũng lạnh như chiếc nhẫn bạc trên ngón tay Khánh. Chẳng lẽ những giấc mơ xưa đã chết thật sao? Chết từ cái đêm tối điện hôm ấy, khi Hiền và Mỹ Vân nhường hết niềm tin cho Khánh?
Có thể, Khánh phải sống gấp sáu lần cũng nên.

Đức Trí Quế Anh
082300